

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12Csp/277/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117223623
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8117223623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobkyne: Z. Š., J.. X.X.XXXX, G. S. N. Č.. XX, 08301, Sabinov , štátny občan SR, právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova č. 25, Bratislava 496, IČO: 35 792 752, právne zastúpený JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, 811 4 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 EUR takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 50 EUR v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy v rozsahu 100 % trov konania, ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.11.2017 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom sa platenia sumy 500 EUR.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C 192/1992 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy bola, ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná.

3. Rozsudkom sp. zn.7C 192/2015 zo dňa 15. 6. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov pod sp.zn. 5Co 250/2016 zo dňa 8. 6. 2017, ktoré sa stali právoplatnými dňa 14.8.2017, bolo rozhodnuté tak, že súd dospel k záveru o absolútnej neplatnosti napadnutej dohody o zrážkach zo mzdy podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka. V ďalšom poukázala na ustanovenie §3 ods. 5 zák. č. 252/2007 Z.z. tretia veta a uviedla, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, svoje spotrebiteľské práva si musela brániť v pôvodnom konaní. Poukázala na to, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby dodávateľ sa nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Uviedla, že je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde bola splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy preto si uplatňuje finančné zadostučinenie vo výške 500 EUR.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním doručeným dňa 21. 2. 2018. Žalovaný vo svojom vyjadrení namietal, že žalobkyni žiadny uplatňovaný nárok nevznikol, rovnako, že neboli preukázané skutočnosti na základe, ktorých by takýto nárok si mohla uplatňovať. Uviedol, že popiera tvrdenie

žalobkyne o porušení jej práv, nakoľko z podanej žaloby nie je zrejmé ani, aké konkrétne právo žalobkyne bolo porušené uviedol, že žalobkyňou označený rozsudok žiadne uvedené porušenia práv spotrebiteľa nepreukazuje. Namietal, že v pôvodnom konaní, mu uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX a zároveň bol, ako žalovaný zaviazaný k povinnosti na náhradu trov konania. V konečnom dôsledku možno konštatovať, že žalovaný bol len zaviazaný povinnosťou nepokračovať vo výkone zrážok zo mzdy. V ďalšom vo veci uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobkyňou uplatňovaná žalobná požiadavka je v satisfakcii za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktorá má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a tiež relutárnu, žalobkyňa ani v tomto smere nekonkretizovala také okolnosti, z ktorých by bolo možné určiť splnenie ňou tvrdených funkcií požadovaného finančného zadosťučinenia. Inak povedané žalobkyňa neuviedla, nič z čoho by sa dalo usudzovať, že ňou požadovaný nárok splní tieto funkcie. Žalovaný poprel výšku požadovaného nároku a spôsob jej určenia a uviedol, že z podanej žaloby nie je zistiteľná žiadna skutočnosť na základe, ktorej by uvedená požiadavka bola vlastne určená. Uviedol, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (viď IV.ÚS 210/04). Žalovaný ďalej poukázal na to, že zdôvodnenie podanej žaloby založené na konštatovaní, že bolo porušené právo žalobkyne považoval za neopodstatnené a aj s prihliadnutím na okolnosť, že žalobkyňa z titulu dotknutej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.11.2012 v súvislosti, s ktorou bola dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená a podrobená súdnemu prieskumu v pôvodnom konaní žalovanému nevrátila ku dnešnému dňu ani len podstatnú časť istiny poskytnutého úveru bez akýchkoľvek úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že žalobkyňa z vyplatenej sumy úveru uhradila žalovanému, iba splátky v celkovej sume 370,26 EUR, čo preukazuje predloženým prehľadom splácania úveru, pritom naopak v tomto konaní si uplatňuje nedôvodný nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 EUR.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalobkyne a to o rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 7 C 192/2015 - 74 zo dňa 15. 6. 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5 Co250/2016 - 91 zo dňa 8. 6. 2017 a výsluchom žalobkyne. Taktiež vykonal dokazovanie listinným dôkazom predloženým zo strany žalovaného prehľadom vykonaných úhrad žalobkyňou.

6. Z predloženého v rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7 C 192/2015 - 74 mal súd zistené, že bola uložená povinnosť žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXX8 zo dňa 23.11.2012. V odôvodnení súd uviedol, že účastníci konania dňa 23.11.2012 uzatvorili úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX v zmysle ktorej v kolónke 5 označenom ako údaje o požadovanom revolvingovom úvere v ktorých sa uvádza výška požadovaného úveru 960 EUR, počet splátok 48/20, mesačná splátka vrátane úrokov 49,31 EUR, v celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2366,88 EUR, predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov 70,01 %, ročná úroková sadzba 70,01 % a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov 46,35 %. Súd v závere uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje platnú dohodu o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. a tento sa považuje za bezúročný a bez poplatkov na základe uvedeného aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá sa nevzťahovala iba na istinu úveru, ale zabezpečovala aj neexistujúcu pohľadávku vo vzťahu k príslušenstvu úveru považoval za uzatvorenú v rozpore s ustanovením § 39 občianskeho zákonníka a teda išlo o neplatný právny úkon. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 8. 2017.

7. V žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že ako spotrebiteľka kontaktovala Združenie na ochranu spotrebiteľov a požiadala ho o pomoc. Uviedla, že úver si zobrala, spočiatku ho splácala, následne však nebola schopná plniť svoje záväzky, začali jej telefonovať a posilať SMS. Dostala sa do ťažkej životnej situácie ochorel jej manžel a nemala dostatok finančných prostriedkov.

8. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom

(ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

10. Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ust. § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume 500 EUR, poukazujúc na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7 C 192/2015 bola úspešná nakoľko sa domohla uloženia povinnosti žalovanému, aby sa zdržal použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

11. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

12. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

13. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovené zákonom č. 250/2007 Z. z., má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

14. Bolo preukázané výrokom o uloženie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov uzatvorenej medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným ako dodávateľom sa dodávateľ dopustil protiprávneho konania.

15. Súd dodáva, že pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z.

16. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

17. S poukazom na všetky okolnosti prípadu teda aj to, že žalobkyňa doteraz nezaplatila celú istinu úveru súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 50 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastráňovaním zo strany dodávateľa, ktoré by

mali vplyv na jej psychiku či rodinný život, respektíve uvedené žalobkyňa len tvrdila a na podporu svojich tvrdení žiadne prostriedky procesného útoku nevyužila.

18. Žalobkyňa si sama neplnila svoje zmluvné povinnosti zo zmluvy o úvere, s prípadne aspoň úhradou istiny, preto súd nepovažoval za primerané finančné zadostučinenie sumu vo výške uplatnenej žalobkyňou.

19. V danom prípade primeraná povaha a rozsah porušenia práv žalobkyne je suma 50 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.5.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

23. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

24. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

25. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

26. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

27. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadostučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.